

витися до нього, як до матері, а не як до території. А то ширяться плітки, що порту вже немає, залишилася тільки територія. Ні, шановні, є порт, і стільки, скільки ви його триматимете, стільки матимете можливість тут працювати.

Варто зазначити, що у форматі підготовки до свого ювілею та святкування 220-річчя Одеси порт організував упорядкування прилеглої території – санітарне обрізання дерев і кущів на схилах парку імені Тараса Шевченка, вивезення сміття з парків міста, допоміг комунальникам із забезпеченням водою під час робіт з реставрації архітектурного пам'ятника «Аркадна стіна портового карантину» й облаштування прилеглої до неї Суворовської алеї.

Фото автора.

Урочистості з нагоди 220-річчя від дня заснування Одеського морського порту

Одеса-мама любить військових моряків

Максим ТИХОНОВ

Південна Пальміра прийняла понад 800 військових моряків, працівників Збройних Сил України та членів їхніх сімей, котрі через анексію Криму вимушені були оселитися на Одещині в різних санаторіях. Тож як живеться тут військовим переселенцям, з якими проблемами вони стикаються?

За словами прес-секретаря ВМС України Олега Чубука, проблема зі сплатою бюджетних коштів санаторіям існує. Проте ніхто примусово не виносить із номерів речі військових моряків і членів їхніх сімей. Чимало з них уже знайшли житло в місті. Щоправда, за одеськими розцінками це задоволення не з дешевих.

З одного боку, Кабмін і військове відомство розробили та вже запровадили механізм виплати грошової компенсації військовослужбовцям за наймання ними житла. З другого – немає механізму його реалізації і, головне, джерела фінансування.

У свою чергу, «кримські» військові, залишивши на півострові власні й службові квартири, дуже сподіваються, що в Головному квартирно-експлуатаційному управлінні ЗС України прискориться робота щодо виплати компенсацій.

Родина підполковника Віктора Кривоножка мешкає в санаторії «Куяльник» уже понад три місяці, залишивши в Криму трикімнатну квартиру.

– Мене засмучує не сам факт переїзду, – ділиться наболілим його дружина Галина. – До цього я звикла. Я стурбована обставинами передислокації. Адже там, у Севастополі, залишилися мої батьки. Звісно, переживаю за них. Але й добре розумію, що ми як родина не могли вчинити інакше. Дякую Богові, що дітки вже освоїлися в новому місті. Як і в Севастополі, вони пішли вчитися до української гімназії.

Нині родина Кривоножків шукає квартиру. Галина за фахом учитель-логопед і поки що на новому місці не працює.

валася. Якщо невдовзі вона не знайде роботи, а грошову компенсацію за наймання житла держава так і не надасть, родині буде нелегко.

– А не було думки залишитися в Криму в трикімнатній квартирі? – цікавлюся у Віктора Кривоножка.

– Ні, не було. Присяга на вірність народу України для мене не пусті слова, – коротко відповів військовий моряк.

Так вважає і батько чотирьох дітей офіцер відділу бойового управління ВМС України старший лейтенант Валентин Ільїнов. Він розповів, що ще взимку хотів змінити місце служби.

– Я родом із Чернівецької області. Хотілося служити ближче до батьків. Але вийшло інакше. Свою сім'ю я відправив на Буковину ще на початку березня, а сам переїхав до Одеси. До 10 червня мешкав у санаторії «Куяльник». Сім'я приєдналася до мене лише наприкінці травня, коли діти пішли на шкільні канікули. Тому наше спільне санаторне життя було недовгим. Нині наймаємо трикімнатну квартиру, за яку платимо 4 тисячі гривень на місяць. Коли б не допомога родичів, не знаю, як вижили б.

– Волонтери допомагали нам знайти квартиру, перевести речі із санаторію до нового помешкання, – ділиться враженнями дружина офіцера Ірина. – Видно, що про волонтерський рух у місті дуже розвинений, що про нас, кримчан, турбуються. Й це надихає.

Ось таке життя-буття військових переселенців із Криму. Усіх їх об'єднує відданість Україні, бажання й надати приносити користь державі. Залишається сподіватися, що держава не забуде своїх патріотів. Адже справжні захисники Вітчизни мають бути соціально захищені.

Фото Олександра ШЕПЕЛЄВА.

